

Sygn. akt X Ga 186/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Iwona Wańczura

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2016 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **R. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K.**

przeciwko: **M. P.**

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 19 stycznia 2016 r, sygn. akt VII GC 1138/15

oddala apelację.

SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 186/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo R. (...)w K. o zasądzenie od M. P. kwoty 3205,24 zł

z odsetkami ustawowymi od dnia 9 marca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł. W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że pozwany zawarł

z (...) Spółką Akcyjną w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. (...) Spółka Akcyjna w W. wystawiła pozwanemu faktury VAT. Wobec braku zapłaty przez pozwanego (...) Spółka Akcyjna

w W. wypowiedziała umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i obciążyła pozwanego karą umowną w kwocie 2155,71 zł.

W dniu 16 grudnia 2014 r. J. C. i M. J. zawarli w imieniu powoda

z (...) Spółką Akcyjną w W. umowę przelewu wierzytelności. Sąd Rejonowy ustalił, że osoby te nie były uprawnione do prawidłowej reprezentacji powoda, nadto powód nie skonkretyzał wierzytelności objętej umową, zaś wyciąg z listy dłużników, którym posługiwał się powód różnił się od wyciągu, którym posługiwał się cedent. W dniu 20 lutego 2015 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty

w wysokości 3194,00 zł ze wskazaniem pierwotnego wierzyciela i numerami faktur. Pozwany odpowiedział na wezwanie powoda.

W ocenie Sądu I instancji należało uznać za zasadny zarzut pozwanego, który sprowadzał się do podważenia skutecznego nabycia przez powoda wierzytelności,

a w konsekwencji jego legitymacji procesowej czynnej. Z wypisu Rejestru Funduszy Inwestycyjnych wynikało, że wśród osób uprawnionych do reprezentacji powoda brak było osób J. C. i M. J.. Powyższe nie wynika również z pełnego odpisu KRS F.(...) Spółki Akcyjnej w K..

W konsekwencji powód nie wykazał, by umowę w jego imieniu podpisały osoby upoważnione do reprezentacji. Sąd Rejonowy uznał, że opierając się na materiale dowodowym przedstawionym przez powoda, brak jest podstaw do uznania istnienia roszczenia powoda wobec pozwanego. Treść dokumentu umowy przelewu jest ogólnikowa, nie konkretyzuje wierzytelności dochodzonej przez stronę powodową. Brak jest również określenia przedmiotu umowy, co nie może skutkować przeniesieniem wierzytelności. Ponadto, wyciągi z listy dłużników załączone przez powoda nie posiadały waloru dokumentów w rozumieniu art. 245 k.p.c. z uwagi na brak podpisu wystawcy, zaś rozbieżności w danych z wyciągów doprowadziły do skutku w postaci braku przyznania im mocy dowodowej co do określenia wierzytelności będących przedmiotem przelewu. Z tych względów Sąd I instancji uznał, że powód nie wykazał, iż doszło do przelewu wierzytelności, której dochodzi w procesie.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie przez sąd obowiązku rozpoznania całego materiału dowodowego i przyjęcia, że powód nie wykazał roszczenia co do zasady jak i co do wysokości; poprzez naruszenie przez sąd obowiązku rozpoznania całego materiału dowodowego i nieuwzględnienie, iż powód wykazał skuteczne nabycie wierzytelności przysługującej wobec pozwanego od wierzyciela pierwotnego; błędną ocenę mocy dowodowej przedłożonej przez powoda umowy cesji; poprzez nieuwzględnienie wykazania istnienia legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda; poprzez pominięcie treści zobowiązań pozwanego wynikających z zawartej z operatorem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych; poprzez błędne uznanie, iż dokumentacja przedłożona przez powoda jest niewystarczająca do prawidłowej weryfikacji istnienia i charakteru roszczenia; art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz w zw. z art. 6 k.c. wobec nieuwzględnienia wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda w treści pozwu; art. 509 k.c. w zw. z art. 65 § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię wskazanego przepisu i uznaniu, że powód nie wykazał nabycia dochodzonej wierzytelności od wierzyciela pierwotnego a tym samym nie wykazał legitymacji procesowej czynnej; art. 483 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800), poprzez błędną wykładnię ww. przepisów i uznaniu, że zachodzą wątpliwości w zakresie podstaw ukształtowania kary umownej w treści umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W uzasadnieniu powód przytoczył argumentację na poparcie zarzutów apelacyjnych, wywodząc, że orzeczenie Sądu I instancji zostało wydane wyłącznie w oparciu o gołosłowne twierdzenie pozwanego z pominięciem twierdzeń i wniosków powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. sąd rozpoznaje w składzie jednego sędziego, a zgodnie z § 2 tego przepisu sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy – w niniejszej sprawie strony takiego wniosku nie złożyły.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli Sąd II instancji w postępowaniu uproszczonym nie prowadzi postępowania dowodowego, to uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelacja powoda nie może odnieść skutku, gdyż wyrok Sądu I instancji jest słuszny, odpowiada prawu i został wydany w wyniku należytej przeprowadzonego postępowania dowodowego. Na podstawie zgromadzonych dowodów Sąd Rejonowy właściwie ustalił stan faktyczny, bez przekraczania granic swobodnej oceny dowodów, wyznaczonych normą art. 233 k.p.c. Zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. przez sąd I instancji można wywieść wskazując, że sąd wyciąga wnioski wbrew treści dowodu z naruszeniem zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Za niewystarczające należy uznać samo przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich ocenie – odmiennej niż ocena sądu. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., sygn. akt III CKN 4/98; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., sygn. akt V CKN 17/00; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., sygn. akt II UKN 76/99;).

Sąd Okręgowy podziela dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zebranego materiału dowodowego, gdyż prawidłowo, racjonalnie i wyczerpująco przeanalizował on zgromadzony materiał dowodowy. Przede wszystkim należy podzielić stanowisko Sądu I instancji co do okoliczności dotyczącej braku wykazania przez stronę powodową umocowania J. C. i M. J. do składania oświadczeń woli w imieniu powoda. Powód nie wykazał, iż te osoby były uprawnione do podpisania w jego imieniu umowy o przelewie wierzytelności. Stąd też słuszny jest wniosek, iż brak było po stronie powoda legitymacji procesowej czynnej żadanego roszczenia. Powód nie udowodnił, że osoby które złożyły podpis pod umową cesji w jego imieniu były do tego uprawnione. Stosownie do treści art. 316 § 1 k.p.c. „ Po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy;(…)” Sąd Odwoławczy podziela ustalenia poczynione przez Sąd

I instancji, z których jednoznacznie wynikało, że uprawnionym do reprezentowania powoda - R. (...) w K. było F.(...)Spółka Akcyjna w K., zaś wśród władnych do reprezentowania tego podmiotu brak było osób J. C. i M. J.. Sąd Rejonowy w chwili zamknięcia przewodu sądowego nie dysponował materiałem dowodowym, który skłaniałby do uznania, że strona powodowa jako cesjonariusz jest uprawniona do występowania z roszczeniem, bowiem to na powodzie spoczywał ciężar wykazania istnienia legitymacji procesowej czynnej. Zgodnie z brzmieniem art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominać nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Powód do wywiedzonej apelacji dołączył dokumenty, z których wywodził swoje uprawnienie, jednak Sąd Odwoławczy, mając na uwadze treść powołanego przepisu uznał, że powód będący profesjonalistą, działającym na rynku wierzytelności masowych nie przedstawił, choć miał taką możliwość, Sądowi I instancji dowodów na poparcie argumentacji wywiedzonej w pozwie.

Sąd Okręgowy uznał również słuszność argumentacji Sądu Rejonowego w zakresie braku skonkretyzowania wierzytelności objętej umową cesji. Ogólny zapis umowy o przelewie, wskazujący jedynie na istnienie bliżej niesprecyzowanej wierzytelności oraz odesłanie do załączników umowy nie może prowadzić do niewątpliwych wniosków skłaniających do uznania zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia. Słusznie budziła wątpliwość Sądu I instancji okoliczność odnosząca się do wydruków, które stanowić miały wyciąg z załącznika, który powołany został w umowie cesji. Wydruki nie zostały w żaden sposób potwierdzone, uwierzytelnione przez sprzedającego, zatem brak było podstaw do przyznania racji powodowi. Również załączonym wyciągom z listy dłużników nie można było przyznać waloru dokumentu stosownie do treści art. 245 k.p.c. z uwagi na brak podpisu wystawcy. Słusznie Sąd I instancji wskazał na istniejące rozbieżności danych między poszczególnymi wyciągami i zasadnie uznał, że z tych względów nie można przyznać im waloru dowodowego. Reasumując, prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy, że z materiału dowodowego przedstawionego przez powoda nie wynika, jaka wierzytelność była przedmiotem przelewu.

Odnosząc się do zarzutu wywiedzionego w apelacji przez powoda, a dotyczącego zaniechania przez Sąd zobowiązania wierzyciela pierwotnego do nadesłania będącej w jego posiadaniu dokumentacji związanej z zawartą przez pozwanego umową należy przypomnieć, że to powód mający w tym interes prawny winien pozyskać we własnym zakresie dokumenty potwierdzające jego argumenty przemawiające za zasadnością dochodzonego roszczenia, bowiem to w jego interesie leży udowodnienie tezy określonej w pozwie. Przerzucanie tego obowiązku na sąd rozstrzygającego sprawę nie może odnieść oczekiwanego przez powoda skutku i byłoby sprzeczne z treścią art. 6 k.c.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako bezzasadną.

SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 186/16

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;

G., dnia 24 sierpnia 2016 r.